

Arrest

nr. 228 511 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 24 februari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 februari 2018.

1.2. Op 21 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 juni 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Pashtoun te zijn en een soennitische moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Otmanzi in de regio Gultepa, gelegen in het district Kunduz van de gelijknamige provincie. U ging naar school tot de vijfde klas. Daarna werkte u in de voedingswinkel van uw vader.

U had een grondconflict met de zonen van uw paternale oom. U en uw vader wilden jullie deel van de gronden krijgen, maar uw oom en zijn zonen weigerden de grond te geven. Ze sloegen uw vader bijna dood en bedreigden u met de dood. In 2004 verliet u Afghanistan omwille van dit grondconflict. U reisde naar Noorwegen en deed daar begin 2004 een verzoek om internationale bescherming. In 2010 of 2011 kreeg u er een negatieve beslissing. In 2011 verliet u Noorwegen om deportatie naar Afghanistan te vermijden. U ging naar Calais in Frankrijk waar u een maand verbleef en poogde naar Engeland te reizen, maar dit mislukte telkens. Uiteindelijk keerde u terug naar Noorwegen. U werd daar opgepakt omwille van zwartwerk en u werd begin 2013 vanuit Noorwegen gedeporteerd naar Afghanistan. Na aankomst in Kabul reisde u meteen verder naar uw dorp Otmanzi. U verbleef drie tot vijf maanden in Otmanzi.

Op een dag kwamen de taliban 's avonds laat bij jullie thuis aankloppen. U gaf hen eten en een slaapplek op hun verzoek. 's Nachts hoorde u gewerschoten, jullie woning werd aangevallen door het nationale leger. U was bang en verborg zich in een hooikamer achter jullie woning. Toen het gevecht voorbij was ging u kijken en zag u dat uw broer S. R. gedood was. Uw moeder zei dat uw vader en uw broer H. K. meegenomen waren door de autoriteiten. De autoriteiten hadden ook naar u gevraagd. U ging naar de woning van uw neef in Zarkharid en verbleef daar twee nachten. De tweede nacht vertelde uw neef dat de taliban, waarvan één lid omgekomen was en twee leden gewond geraakt waren bij het gevecht bij u thuis, naar uw huis waren gekomen en gevraagd hadden of u informatie had gegeven aan de overheid. Hij zei ook dat de overheid u zocht omdat u onderdak en eten had gegeven aan de taliban. Uw neef zei dat u Afghanistan moest verlaten en regelde uw vertrek. Zo verliet u in de lente van 2013 opnieuw Afghanistan. Uw vader werd vrijgelaten na 10 dagen detentie in de gevangenis en uw broer na drie maanden detentie.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar Frankrijk. U slaagde er vervolgens in op illegale wijze naar Engeland te reizen in 2013. U verbleef in Birmingham en werkte in een supermarkt. Omdat de Britse overheid mensen deporteerde en omdat u uw echtgenote en kinderen naar hier wou overbrengen besloot u uiteindelijk Engeland te verlaten. U reisde in 2018 naar België en deed er op 28 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, vier foto's van uzelf in Noorwegen en twee foto's van uzelf in Afghanistan, een kopie van een dreigbrief en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban of de overheid en problemen te kennen met uw paternale ooms en neven omwille van een grondconflict. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas zeer laat in de tijd een verzoek om internationale bescherming indiende waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerdde nood aan bescherming wordt ondermijnd. U verklaarde dat u in 2013 Afghanistan voor een tweede maal verliet en dat u dan naar Engeland reisde. U zou tot 2018 verbleven hebben in Engeland alvorens naar België te reizen en op 28 februari 2018 in België een verzoek om internationale bescherming te doen. In Engeland verbleef u steeds illegaal, u deed er nooit een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 10, 11). Uw verklaring hiervoor, met name dat u gehoord had van andere Afghanen en vrienden dat personen die asiel vroegen meteen naar een deportatiecentrum werden gebracht en van daaruit weggestuurd werden na het nemen van de beslissing (CGVS, p. 11), vergoelijkt uw gedrag geenszins. Door steeds illegaal in Engeland te verblijven liep u immers precies een aanzienlijk risico op deportatie. Bovendien kan verwacht worden dat net u, die eerder bescherming vroeg in Noorwegen en dus reeds enige kennis had van de asielprocedure, zich grondig zou informeren over de beschermingsmodaliteiten in Engeland en zich niet louter zou baseren op geruchten die u hoorde van andere Afghanen en vrienden. Dat u verscheidene jaren illegaal in Engeland verbleef ondanks het risico op deportatie dat u herhaaldelijk aanhaalde (CGVS, p. 11) alvorens naar België te reizen en hier bescherming te vragen is niet in overeenstemming te brengen met de door uw aangehaalde vrees in Afghanistan. Van iemand die beweert een vrees te hebben in zijn land van herkomst en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier nog meerdere jaren na aankomst in Europa mee wachtte alvorens in 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Het lijkt er dan ook op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Met betrekking tot het door u aangehaalde grondconflict met uw paternale familie dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst stelt het CGVS vast dat u in 2004 een verzoek om internationale bescherming indiende in Noorwegen op basis van dit conflict met uw paternale ooms, maar dat u in 2010 of 2011 een negatieve beslissing kreeg in Noorwegen (CGVS, p. 6). Hoewel u beweert dat het grondconflict niet opgelost is (CGVS, p. 4), keerde u in 2013 na uw deportatie terug naar uw eigen dorp Otmanzi, gelegen op nauwelijks 10 minuten wandelafstand van Kalacha, de woonplaats van uw ooms en neven die voor uw eerste vertrek uw vader bijna doodgeslagen hadden en ermee bedreigd hadden u te doden (CGVS, p. 4-5), en verbleef u daar nog zo'n drie tot vijf maanden. Dat u nergens anders had om naartoe te gaan en geen familie elders had (CGVS, p. 5) verklaart dit gedrag niet. Het houdt immers geen steek dat u in 2004 uw land verliet uit vrees gedood te worden door uw ooms en neven en dat u in 2013, wanneer dit conflict nog steeds niet opgelost was, zou terugkeren naar het hol van de leeuw. Uw bewering dat het conflict niet opgelost is staafde u overigens op geen enkele wijze. Integendeel zelfs, u verklaarde immers dat uw paternale familieleden hun stem niet verheven sinds uw eerste vertrek uit Afghanistan en dat ze rustig waren na uw terugkeer naar Afghanistan in 2013 (CGVS, p. 16). Gezien het geheel van uw verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerdde vrees voor uw paternale familie in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerdde problemen met de Taliban en de Afghaanse overheid ten gevolge van een incident dat plaats had kort voor uw tweede vertrek uit Afghanistan.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 28 maart 2018 niet vermeld heeft dat uw broer S. R. dood was (verklaring DVZ, punt 17). Hiermee geconfronteerd zei u dat men u dit niet vroeg of dat u het misschien vergat te vermelden (CGVS, p. 14). Dit verklaart deze tegenstrijdigheid geenszins. Uit uw verklaringen op 28 maart 2018 blijkt immers dat u de toenmalige verblijfplaats van S. R. (Otmanzi) vermeldde, daaruit blijkt impliciet dat uw broer in leven was op dat moment. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u de dood van uw broer, die om het leven zou gekomen zijn bij het gevecht dat aanleiding gaf tot uw vertrek uit Afghanistan, zou vergeten te vermelden. Dat u er wel aan dacht het overlijden van uw vader, die een natuurlijke dood stierf in 2014 na uw vertrek uit Afghanistan, te vermelden maakt deze beweerdde vergetelheid des te onwaarschijnlijker (CGVS, p. 12, en verklaring DVZ, punt 13). Ook over de verblijfplaats van uw broer H. legde u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde bij de DVZ op 28 maart 2018 dat hij in Otmanzi verbleef, terwijl u bij het CGVS verklaarde dat hij na drie maanden gevangenschap vrijgelaten werd en

vervolgens naar Iran ging (verklaring DVZ, punt 17 en CGVS, p. 14). Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag waarop u uw terugkeervrees baseert ernstig aan.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u erin slaagde zich te verbergen in een hooikamer achter de woning zonder ontdekt te worden door de taliban of de overheid (CGVS, p. 18). U verklaarde dat het gevecht bijna twee uur duurde, dat uw broer S. R. gedood werd, dat uw broer H. en uw vader meegenomen werden door de overheid, dat één talib gedood werd en dat de andere talibanleden wegvluchtten, gewonde talibs inclusief (CGVS, p. 13, 18). Dat de overheid ondanks de vrij lange duur van het gevecht en hun grote aanwezigheid – volgens uw verklaringen kwamen ze met minstens zeven of acht ranger trucks (CGVS, p. 18) – er niet in slaagde u te vinden is niet aannemelijk. Er kan immers aangenomen worden dat ze uw woning en de omgeving ervan grondig doorzochten op zoek naar talibs of bewoners die samenwerkten met de taliban. Dat de hooikamer op 20 meter van het huis ligt verklaart deze onaannemelijkheid geenszins, 20 meter is immers vlakbij (CGVS, p. 18).

Het is tevens opmerkelijk dat u niet weet wie van de taliban gedood en gewond werd bij het gevecht bij u thuis (CGVS, p. 18). Nochtans beweert u dat het belangrijke leden van de taliban waren, u zou dit gehoord hebben van de zoon van uw tante (CGVS, p. 18). Dat u tot op heden niet weet wie deze belangrijke talibanleden zijn is opmerkelijk, temeer daar u nog steeds contact hebt met de zoon van uw tante en andere familieleden en de taliban na uw vertrek herhaaldelijk naar uw woning gingen op zoek naar u en naar u vroegen in het dorp (CGVS, p. 3, 17).

U hebt voorts ook geen enkel idee hoe de overheid te weten kwam dat u onderdak gaf aan de taliban (CGVS, p. 19). Hoewel u bij de DVZ verklaarde een vermoeden te hebben dat uw neven, die uw vijanden zijn, u verraadden (vragenlijst CGVS, vraag 5), bleek u tijdens het onderhoud bij het CGVS geen personen te kennen die voor de overheid werken of spioneren en geen enkele concrete aanwijzing te hebben wie u verraadde (CGVS, p. 19).

Ook over het tijdstip biedt u geen duidelijkheid. Gevraagd wanneer het gevecht plaats had, zei u dat het twee dagen voor uw vertrek was (CGVS, p. 14). U kon nauwelijks aangeven wanneer dit was, u zei slechts dat het in de lente was, in de maand hamal, saur of jeddi (CGVS, p. 14). U kon ook slechts vaagweg aangeven hoelang u na uw deportatie in Afghanistan verbleef. Aanvankelijk zei u dat u drie tot vier maanden in Kunduz verbleef, later tijdens hetzelfde onderhoud zei u dan weer dat u er vier tot vijf maanden verbleef (CGVS, p. 4, 8). Gevraagd naar het moment van uw tweede vertrek uit Afghanistan, gaf u pas na het herhaaldelijk stellen van de vraag een antwoord, maar dit was wederom vaag, u zei met name dat u in de lente, met name hamal of jauza van 1392 (gregoriaanse kalender: maart-juni 2013) vertrok (CGVS, p. 10). Dat u wel erin slaagde precies aan te geven hoelang u onderweg naar Europa op verschillende plaatsen verbleef (CGVS, p. 10) maakt het des te opvallender dat u de duur van uw verblijf in Afghanistan na uw terugkeer en het moment van het gevecht en vertrek slechts vaagweg weet.

Met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en uw deportatie van Noorwegen naar Afghanistan merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst legde u geen enkel document neer met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en uw deportatie van Noorwegen naar Afghanistan. Uit navraag bij de Noorse asielinstanties blijkt dat u niet in de Noorse database staat (zie e-mail Norwegian Dublin Unit d.d. 26/03/2018 toegevoegd aan uw administratief dossier). De lijst "Eurodac search result" vermeldt enkel Eurodac-hits in Italië, met name op 16/08/2011 en op 30/05/2011, en geen Eurodac-hits in Noorwegen. De foto's die u neerlegde van uzelf in Noorwegen, onder meer bij het operagebouw in Oslo, tonen weliswaar aan dat u in Noorwegen bent geweest, maar vormen geen bewijs van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen, noch van uw deportatie vanuit Noorwegen. Dat u de Noorse taal spreekt is geen bewijs van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en deportatie (CGVS, p. 7). Hoewel u beweert dat u naar Afghanistan terugreisde met een paspoort, een instapkaart en andere documenten (CGVS, p. 7-8), legde u deze documenten niet neer. Dat uw moeder oud is en niet weet waar ze uw documenten legde en deze documenten zo verloren gingen en dat u alle documenten van Noorwegen weggooide (CGVS, p. 7-8) zijn eerder stereotiepe verklaringen die niet overtuigen. Het CGVS merkt voorts op dat u noch uw advocaat in Noorwegen noch de Noorse autoriteiten contacteerde met het oog op het verkrijgen van documenten die uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en deportatie aantonen (CGVS, p. 8). Dat u niet weet of de advocaat er nog is en u zijn contactgegevens niet hebt vergoelijkt uw gebrek aan inspanning niet. Hoewel het CGVS u er tijdens uw persoonlijk onderhoud op wees dat het uw verantwoordelijkheid is mee te werken en de nodige bewijzen neer te leggen en u expliciet informeerde dat uw verzoek om internationale bescherming nu in België behandeld wordt en u dus niet

hoeft te vrezan teruggestuurd te worden naar Noorwegen (CGVS, p. 8), legde u tot op heden geen enkel document neer dat uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en uw deportatie van Noorwegen naar Afghanistan aantoonde.

U legde evenmin documenten neer die uw verblijf van drie tot vijf maanden in Otmanzi na uw deportatie naar Afghanistan aantonen. U legde slechts twee foto's neer van uzelf die genomen zouden zijn in Gultepa na uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 7). Op één van deze selfies is enkel uw hoofd zichtbaar, op de andere foto staat u bij een veld. Uit geen van deze foto's kan de locatie afgeleid worden. Toen u erop gewezen werd dat deze foto's om het even waar genomen kunnen zijn en u gevraagd werd of u foto's heeft waarop meer zichtbaar is, antwoordde u dat geen dergelijke foto's vond en dat u deze foto's met veel moeilijkheden vond (CGVS, p. 7). Gevraagd of u foto's samen met uw familie nam toen u terugkeerde, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 7). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u na een verblijf van een negental jaar in het buitenland bij terugkeer in Afghanistan wel selfies zou nemen maar geen foto's zou nemen samen met uw familie, temeer daar u verklaarde dat mensen overal foto's nemen (CGVS, p. 7). Hierop gewezen, verklaarde u plots dat u aan uw familie zou vragen naar dergelijke foto's en dat u ze al zou meegebracht hebben als u eerder geweten had dat ze nodig waren (CGVS, p. 7), wat in tegenspraak is met uw eerdere verklaring dat u geen foto's met uw familie nam. Toen u later tijdens het onderhoud gevraagd werd naar foto's van uw vrouw en kinderen, toonde u na lang scrollen op uw mobiele telefoon een foto van uzelf met uw jongste dochter Sa. die genomen zou zijn in uw woning in de provincie Kunduz (CGVS, p. 21). Dit is hoogst opmerkelijk gezien uw dochter Sa., die nu ongeveer zes jaar is en nog steeds in Gultepa zou verblijven, volgens uw verklaringen geboren is na uw laatste vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 13, 14). Dat u een foto hebt van uzelf met Sa. als kleuter tast dan ook de geloofwaardigheid aan van uw bewering in 2013 Afghanistan verlaten te hebben. Het CGVS merkt voorts op dat u tijdens het scrollen uw mobiele telefoon steeds lager dan de tafel en buiten het gezichtsveld van de protection officer hield (CGVS, p. 21). Toen u gevraagd werd uw telefoon op tafel te leggen, stopte u meteen met scrollen, stak u uw telefoon weg en zei u dat u geen foto's meer had en dat u ze per e-mail zou verzenden als u er toch nog zou vinden (CGVS, p. 21). Uw gedrag doet vermoeden dat u op uw telefoon foto's heeft die u liever verborgen houdt voor het CGVS. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u na het persoonlijk onderhoud geen bijkomende foto's bezorgd heeft aan het CGVS. Het CGVS acht het echter niet aannemelijk dat u slechts over drie foto's van uzelf in Afghanistan zou beschikken, met name de twee selfies en de ene foto met uw dochter Sa.. Het gebrek aan bijkomende foto's, het verbergen van foto's op uw telefoon tijdens het onderhoud, in combinatie met de vaststelling dat de foto met Sa. genomen werd in een zeer nette kamer met decoratie die er nieuw uitziet en niet op een dorpsomgeving wijst, doet vermoeden dat u een verblijf van uzelf en/of uw familie op een andere plaats, hetzij elders in Afghanistan, hetzij in het buitenland, poogt te verhullen (CGVS, p. 21). Dat u geen enkel document neerlegde ter ondersteuning van uw beweerd vertrek uit Otmanzi en Afghanistan in 2013, uw daaropvolgende reis naar Europa en uw jarenlange verblijf in Engeland versterkt dit vermoeden nog.

Met betrekking tot het lidmaatschap van Hezb-e-Islami van uw intussen overleden vader merkt het CGVS volledigheidshalve op dat u en uw familie geen problemen hebben gehad met de huidige regering omwille hiervan (CGVS, p. 16). Uw vader was weliswaar bij deze partij maar hij had nooit een belangrijke functie (CGVS, p. 16). Uzelf was nooit aangesloten bij een politieke partij (CGVS, p. 15). Niets in uw verklaringen wijst op een actueel probleem voor u omwille van uw vaders vroegere politieke activiteiten. U haalde dit overigens niet aan als reden voor uw vertrek uit uw land, noch als reden waarom u niet kan terugkeren.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De foto's van uzelf in Noorwegen en in Afghanistan werden hierboven reeds besproken en hebben evenmin bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Wat betreft de dreigbrief die u voorlegt, dient opgemerkt te worden dat dit een kopie betreft. Aangezien kopieën makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden is de bewijswaarde ervan beperkt. De envelop toont hoogstens aan dat u post heeft ontvangen uit

Afghanistan. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77, en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country Eurostation**, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be of **Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke*

districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is**, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is**, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district

voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde man bent (verklaring DVZ, punt 32). U hebt werkervaring in diverse domeinen, zo werkte u in Afghanistan in de winkel van uw

vader (CGVS, p. 11). In Noorwegen werkte u als kok in een restaurant en als poetsman, o.a. in een school (CGVS, p. 5). In Engeland werkte u in een supermarkt. U was voldoende initiatiefrijk om zelf deze jobs te vinden (CGVS, p. 5, 10). U bent voorts meertalig, naast uw moedertaal Pashtou spreekt u ook Dari, Engels en Noors (CGVS, p. 10), wat een aanzienlijke meerwaarde is bij de zoektocht naar een job. U leerde deze laatste talen al doende in Engeland en Noorwegen (CGVS, p. 10), wat wijst op een aanzienlijke graad van zelfredzaamheid en intelligentie. Verder blijkt dat u over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad. Zo verklaarde u bij de DVZ dat twee van uw zussen in Jalalabad wonen en één zus in Kabul woont (verklaring DVZ, punt 17). Uw zussen zijn getrouwd met rijke personen, onder wie uw neef, die huizen en eigendommen hebben in Jalalabad en Kabul, zo zei u tijdens het onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 12). Aan uw latere bewering tijdens het onderhoud dat uw zussen vroeger in Jalalabad en Kabul woonden maar intussen in Kunduz wonen kan geen geloof gehecht worden, gezien u uw verklaringen herhaaldelijk aanpaste in functie van het onderhoud (CGVS, p. 12, 15). U beweert dat uw schoonbroers u niet zouden helpen in het geval u zich zou vestigen in de stad, maar uw verklaringen overtuigen niet (CGVS, p. 20). Dat ze u nooit geld zullen geven om een huis te kopen doet niet ter zake, dit is immers niet vereist om uw leven op te bouwen (CGVS, p. 20). Gevraagd of uw schoonbroers u zouden kunnen helpen door u bijvoorbeeld een goede job te helpen vinden of tijdelijk onderdak te geven, antwoordde u ontkennend, waarbij u zich baseert op de vaststelling dat ze u geen geld gaven voor uw reis (CGVS, p. 20). Er kan echter wel verwacht worden dat uw schoonbroers, die bovendien tot dezelfde familie of minstens dezelfde stam als u behoren, bereid zouden zijn u enige ondersteuning te verlenen, zij het niet noodzakelijk in de vorm van geld.

U slaagde er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. U verklaarde dat het heel moeilijk is om een leven op te bouwen in de stad als je er niemand kent en geen financiële middelen hebt, maar dat u er wel zou kunnen wonen als de financiële middelen had (CGVS, p. 19). Uit bovenstaande opmerkingen blijkt echter dat u wel degelijk mensen kent in Jalalabad. Bovendien is het CGVS van oordeel dat u op basis van eerdere werkervaring, vaardigheden en talenkennis in staat bent te werken en in uw levensonderhoud te voorzien in Jalalabad. Uw bewering dat de salarissen onvoldoende zijn om voor het hele gezin te zorgen voldoet niet. Hierover dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote en kinderen u niet noodzakelijk (meteen) zouden moeten vervoegen in Jalalabad, zeker gezien u sinds 2004 tot op heden met uitzondering van enkele maanden steeds in een ander land dan uw gezin zou verbleven hebben. Daarnaast stelt het CGVS vast dat de winkel van uw vader na zijn overlijden nog steeds in handen van uw familie is en dat uw broer, die bij uw moeder en uw gezin woont, in deze winkel werkt en zo ook in het levensonderhoud van uw gezin voorziet (CGVS, p. 12, 20). Tenslotte dient opgemerkt te worden dat op basis van de eerdere opmerkingen met betrekking tot de foto's die u wel en net niet neerlegde een vermoeden ontstaat dat uw gezin niet in Otmanzi verblijft of verbleef.

Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich herhaaldelijk in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban en de overheid u om het even waar in Afghanistan zouden kunnen vinden en u niet zouden sparen in Jalalabad (CGVS, p. 19, 20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban en de overheid gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) en c) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie. Daarbij geeft verzoeker aan bij een eventuele terugkeer vreest te worden vervolgd door de taliban en de overheid, waarbij hij geen bescherming kan verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij, naast het feit dat zij naar hem op zoek zijn, niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de “*sliding scale*” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend. Daarnaast citeert verzoeker uit diverse rapporten en artikels aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een kopie van wat hij in de inventaris van zijn verzoekschrift bestempeld als ‘*de badge van verzoeker in een gesloten centrum in Noorwegen*’ (stuk 2) en foto’s van verzoeker in Afghanistan (stuk 3).

Op 11 september 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 25 februari 2019, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van EASO van december 2017, p. 1-68 en 195-201, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van juni 2019, p. 1-66 en 211-218 en het rapport “*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij bij een terugkeer vreest te worden vervolgd door de taliban of door de overheid nadat hij de taliban op een avond eten een slaapplek zou hebben verschaft, waarop een hevig gevecht zou zijn losgebarsten met het nationale leger waarbij aan beide kanten slachtoffers vielen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen zijn vrees voor vervolging reeds ondermijnt; (ii) met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde grondconflict met zijn paternale familie moet worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks het feit dat hij verklaart dat het grondconflict niet opgelost was, in 2013 is teruggekeerd naar zijn eigen dorp Otmanzi, hetgeen op nauwelijks tien minuten wandelafstand van de woonplaats van zijn ooms en neven gelegen is en hij bovendien op geen enkele wijze staft dat het grondconflict niet opgelost is, integendeel dat verzoeker aangeeft dat zijn paternale familieleden hun stem niet verhieven sinds zijn eerste vertrek uit Afghanistan en rustig waren na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2013; (iii) er voorts evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban en de Afghaanse overheid ten gevolge van een incident dat plaats had kort voor verzoekers tweede vertrek uit Afghanistan; (iv) met betrekking tot verzoekers verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en zijn deportatie vanuit Noorwegen naar Afghanistan moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving hiervan, dat hij niet in de Noorse 'database' staat, er geen Eurodac-hits in Noorwegen wordt vermeld, de foto's louter aantonen dat hij in Noorwegen is geweest, doch niet dat hij daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dan wel gedepoteerd is en verzoeker stereotiepe verklaringen aflegt over het ontbreken van bewijskrachtige documenten dienaangaande; (v) verzoeker evenmin bewijskrachtige documenten voorlegt die zijn verblijf van drie tot vijf maanden in Otmanzi na zijn voorgehouden deportatie naar Afghanistan kunnen aantonen, hij zelfs de foto's op zijn telefoon verbergt tijdens het persoonlijk onderhoud en deze vaststellingen in combinatie met de foto's die hij alsnog laat zien, doen vermoeden dat hij een verblijf van hemzelf en/of zijn familie op een andere plaats poogt te verhullen en verzoeker voorts geen enkel document voorlegt ter ondersteuning van zijn beweerde vertrek uit Otmanzi en Afghanistan in 2013 en zijn daaropvolgende reis naar Europa en jarenlange verblijf in Engeland; (vi) wat betreft het lidmaatschap van Hezb-e-Islami van zijn overleden vader moet worden opgemerkt dat verzoeker, noch zijn familie problemen heeft gehad met de huidige regering omwille van dit lidmaatschap, dat zijn vader nooit een belangrijke functie had en verzoeker nooit aangesloten was bij een politieke partij en (vii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden

geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Hoewel verzoeker verklaarde Afghanistan voor een tweede maal te hebben verlaten in 2013 en tot 2018 in Engeland te hebben verbleven, diende hij slechts op 28 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in te België. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker in die periode in Engeland verbleef en niet België, dat hij fouten heeft begaan en hij bang was om asiel aan te vragen na zijn afwijzing in Noorwegen, kan - daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn beweerde verzoek om internationale bescherming in Noorwegen niet aantoot (*infra*) - allermint als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit klemt des te meer daar deze redenen verzoeker er niet van hebben weerhouden om zich in 2018 alsnog vluchteling te verklaren. Dat verzoeker zijn verzoek slechts in 2018 zou hebben doorgezet en bovendien verschillende jaren illegaal in Engeland verbleef waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd, toont naar het oordeel van de Raad aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en ondermijnt reeds de algemene geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees voor vervolging.

2.3.2.3.2. Aangaande het door verzoeker aangehaalde grondconflict met zijn paternale familie dat tot zijn eerste vertrek uit Afghanistan zou hebben geleid in 2004 en dat in 2013 - ten tijde van verzoekers voorgehouden repatriëring van Noorwegen naar Afghanistan – nog steeds niet opgelost zou zijn geweest, merkt de Raad op dat dit grondconflict geen verband houdt met één van de criteria die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging) en bijgevolg niet kan worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op deze overweging.

Bovendien kan worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing dienaangaande nog staat te lezen als volgt: "(...) Vooreerst stelt het CGVS vast dat u in 2004 een verzoek om internationale bescherming indiende in Noorwegen op basis van dit conflict met uw paternale ooms, maar dat u in 2010 of 2011 een negatieve beslissing kreeg in Noorwegen (CGVS, p. 6). Hoewel u beweert dat het grondconflict niet opgelost is (CGVS, p. 4), keerde u in 2013 na uw deportatie terug naar uw eigen dorp Otmanzi, gelegen op nauwelijks 10 minuten wandelafstand van Kalacha, de woonplaats van uw ooms en neven die voor uw eerste vertrek uw vader bijna doodgeslagen hadden en ermee bedreigd hadden u te doden (CGVS, p. 4-5), en verbleef u daar nog zo'n drie tot vijf maanden. Dat u nergens anders had om naartoe te gaan en geen familie elders had (CGVS, p. 5) verklaart dit gedrag niet. Het houdt immers geen steek dat u in 2004 uw land verliet uit vrees gedood te worden door uw ooms en neven en dat u in 2013, wanneer dit conflict nog steeds niet opgelost was, zou terugkeren naar het hol van de leeuw. Uw bewering dat het conflict niet opgelost is staafde u overigens op geen enkele wijze. Integendeel zelfs, u verklaarde immers dat uw paternale familieleden hun stem niet verhieven sinds uw eerste vertrek uit Afghanistan en dat ze rustig waren na uw terugkeer naar Afghanistan in 2013 (CGVS, p. 16). Gezien het geheel van uw verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor uw paternale familie in geval van terugkeer naar Afghanistan."

In zoverre verzoeker erop wijst dat hij niet vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan, maar werd uitgewezen en hij ter staving hiervan een kopie van zijn badge van het gesloten centrum te Noorwegen voorlegt (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat - daargelaten de vaststelling dat het document slechts een kopie betreft, hetwelk eenvoudig door knip- en plakwerk te fabriceren of te vervalsen is en bovendien niet vergezeld werd van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging - verzoekers naam niet op het door hem voorgelegde stuk staat vermeld nu er melding wordt gemaakt van een zekere U. N., daar waar verzoeker aangeeft O. Ne. G. R. te heten, waarbij Ne. Zijn familienaam is, O. de naam van zijn stam en G. R. zijn voornaam betreft (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Dit stuk kan dan ook allermint zijn voorgehouden verzoek om internationale bescherming

in Noorwegen en/of zijn repatriëring vanuit Noorwegen naar Afghanistan aantonen. Voorts dient erop gewezen dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan verzoekers voorgehouden repatriëring in 2013 *quod non*, verzoeker geenszins verplicht was om zich terug te begeven in de nabijheid van Kalacha, alwaar zijn ooms en neven wonen die voor zijn eerste vertrek zijn vader bijna doodgeslagen hadden en ermee dreigden hetzelfde bij hem te doen. De vaststelling dat hij alsnog terugkeerde naar het dorp Otmanzi, gelegen op 10 minuten wandelen van Kalacha, ondermijnt dan ook de door hem beweerde vrees voor zijn paternale familie.

2.3.2.3.3. Voorts overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban en de Afghaanse overheid ten gevolge van het incident dat plaatsvond kort voor zijn tweede vertrek, meer bepaald dat hij de taliban eten en een slaapplek heeft gegeven waarop een gevecht is losgebarsten tussen de taliban enerzijds en de overheid anderzijds.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd dat (1) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt aangaande de dood en de verblijfplaatsen van zijn broers, (2) het niet aannemelijk is dat verzoeker zich kon verbergen in een hooikamer achter de woning waar het vuurgevecht tussen de taliban en de overheid zou hebben plaatsgevonden, zonder ontdekt te worden door één van beide partijen, (3) de vaststelling dat verzoeker niet weet wie van de taliban gedood en gewond werd bij het gevecht bij hem thuis verder afbreuk doet aan zijn relaas, (4) verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande de wijze waarop de overheid te weten zou zijn gekomen dat hij onderdak gaf aan de taliban tegenstrijdig zijn en (5) verzoeker bovendien over de duurtijd van zijn verblijf in Afghanistan na zijn terugkeer en het ogenblik waarop het gevecht zou hebben plaatsgevonden slechts vage verklaringen weet af te leggen, in tegenstelling tot zijn nauwkeurige situering van de duurtijd dat hij onderweg naar Europa op verschillende plaatsen verbleef.

Waar verzoeker ter verantwoording van zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande de dood van zijn broer S. R. aanvoert dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geantwoord heeft op de vragen die hem gesteld werden en hij het kort diende te houden, wijst de Raad erop dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldde, zo ook de dood van zijn broer ten gevolge van het incident dat de aanleiding gaf tot zijn vertrek uit Afghanistan in 2013. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

De argumentatie dat er een jaar verschil zat tussen zijn persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en dit op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds en zijn broer later naar Iran vertrokken is, kan niet vergoelijken waarom verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn broer H. in Otmanzi verbleef (administratief dossier, stuk 16, vraag 17), daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn broer na drie maanden gevangenschap - waarbij verzoeker de gevangenneming situeert ten tijde van het incident in 2013, en dus geenszins na zijn persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 28 maart 2019 - naar Iran zou zijn getrokken (administratief dossier, stuk 6, p. 14). Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat het leger zijn vader en broer hadden meegenomen en bijgevolg niet met lege handen teruggingen en tevens stelt: "*Verweerster denk [sic] dat het Afghaanse leger zeer gekwalificeerd is en dat ze in een operatie alle verdachten moeten oppakken*", beperkt hij zich in wezen tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen waarmee hij niet vermag te tornen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin staat te lezen dat het niet aannemelijk is dat de taliban, noch de overheid verzoeker zouden hebben gevonden in de hooikamer achter de woning waar zich het gevecht zou hebben afgespeeld. De motieven dienaangaande blijven aldus overeind, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker vervolgt in zijn verzoekschrift dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een vermoeden heeft geuit dat zijn neven de overheid hebben verwittigd van het feit dat hij de taliban onderdak gaf, maar wijst er daarbij op dat hij geen concrete indicatie heeft om dit met zekerheid te kunnen vaststellen. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen zelfs uitdrukkelijk aangeeft dat hij geen personen kent die voor de overheid werken of spioneren en geen enkele concrete aanwijzing heeft over wie hem zou hebben verraden en slechts na confrontatie met zijn eerdere verklaringen aangaande zijn neven, oppert dat zijn neven hier misschien achter zouden zitten (administratief dossier, stuk 6, p. 19). Het betoog in het verzoekschrift vermag bijgevolg niet de vastgestelde tegenstrijdigheid toe te dekken.

Het loutere feit dat het door verzoeker voorgehouden incident met de taliban en de overheid zich zes jaar geleden zou hebben afgespeeld, vormt allerminst een afdoende verklaring voor verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen aangaande het tijdstip waarop dit gevecht zou hebben plaatsgevonden, de duur van zijn verblijf in Afghanistan tussen zijn voorgehouden repatriëring in 2013 en zijn tweede vertrek uit Afghanistan, alsook het ogenblik van zijn tweede vertrek uit Afghanistan. De door hem aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Dit klemt des te meer daar verzoeker kennelijk wel in staat was om precieze verklaringen af te leggen over hoelang hij onderweg op verschillende plaatsen in Europa heeft verbleven (administratief dossier, stuk 6, p. 10).

2.3.2.3.4. Daarnaast staat in de bestreden beslissing nog terecht te lezen als volgt: *“Met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en uw deportatie van Noorwegen naar Afghanistan merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst legde u geen enkel document neer met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en uw deportatie van Noorwegen naar Afghanistan. Uit navraag bij de Noorse asielinstanties blijkt dat u niet in de Noorse database staat (zie e-mail Norwegian Dublin Unit d.d. 26/03/2018 toegevoegd aan uw administratief dossier). De lijst “Eurodac search result” vermeldt enkel Eurodac-hits in Italië, met name op 16/08/2011 en op 30/05/2011, en geen Eurodac-hits in Noorwegen. De foto’s die u neerlegde van uzelf in Noorwegen, onder meer bij het operagebouw in Oslo, tonen weliswaar aan dat u in Noorwegen bent geweest, maar vormen geen bewijs van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen, noch van uw deportatie vanuit Noorwegen. Dat u de Noorse taal spreekt is geen bewijs van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en deportatie (CGVS, p. 7). Hoewel u beweert dat u naar Afghanistan terugreisde met een paspoort, een instapkaart en andere documenten (CGVS, p. 7-8), legde u deze documenten niet neer. Dat uw moeder oud is en niet weet waar ze uw documenten legde en deze documenten zo verloren gingen en dat u alle documenten van Noorwegen weggooide (CGVS, p. 7-8) zijn eerder stereotiepe verklaringen die niet overtuigen. Het CGVS merkt voorts op dat u noch uw advocaat in Noorwegen noch de Noorse autoriteiten contacteerde met het oog op het verkrijgen van documenten die uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en deportatie aantonen (CGVS, p. 8). Dat u niet weet of de advocaat er nog is en u zijn contactgegevens niet hebt vergoelijkt uw gebrek aan inspanning niet. Hoewel het CGVS u er tijdens uw persoonlijk onderhoud op wees dat het uw verantwoordelijkheid is mee te werken en de nodige bewijzen neer te leggen en u expliciet informeerde dat uw verzoek om internationale bescherming nu in België behandeld wordt en u dus niet hoeft te vrezin teruggestuurd te worden naar Noorwegen (CGVS, p. 8), legde u tot op heden geen enkel document neer dat uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en uw deportatie van Noorwegen naar Afghanistan aantoont.”*

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde kopie van ‘badge’ (verzoekschrift, stuk 2) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger werd gesteld waaruit blijkt dat dit stuk niet vermag zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen aangaande zijn voorgehouden verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en zijn deportatie van Noorwegen naar Afghanistan te herstellen.

In zoverre verzoeker in dit verband nog betoogt dat hij geen belang heeft om hierover leugens te vertellen, merkt de Raad op dat het niet aan de asielinstanties toekomt om te gissen naar de beweegredenen van verzoeker om zijn verblijf in Noorwegen op de ene, dan wel de andere manier voor te stellen en uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoeker op verschillende punten ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Dat verzoeker tot op heden nalaat om zijn voorgehouden verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en daaropvolgende repatriëring naar Afghanistan met bewijskrachtige stukken te staven, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.2.3.5. Tevens considereert de commissaris-generaal nog pertinent dat verzoeker geen documenten voorlegt die zijn verblijf van drie tot vijf maanden in Otmanzi na zijn deportatie naar Afghanistan aantonen: *“(…) U legde slechts twee foto’s neer van uzelf die genomen zouden zijn in Gultepa na uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 7). Op één van deze selfies is enkel uw hoofd zichtbaar, op de andere foto staat u bij een veld. Uit geen van deze foto’s kan de locatie afgeleid worden. Toen u erop gewezen werd dat deze foto’s om het even waar genomen kunnen zijn en u gevraagd werd of u foto’s*

heeft waarop meer zichtbaar is, antwoordde u dat geen dergelijke foto's vond en dat u deze foto's met veel moeilijkheden vond (CGVS, p. 7). Gevraagd of u foto's samen met uw familie nam toen u terugkeerde, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 7). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u na een verblijf van een negental jaar in het buitenland bij terugkeer in Afghanistan wel selfies zou nemen maar geen foto's zou nemen samen met uw familie, temeer daar u verklaarde dat mensen overal foto's nemen (CGVS, p. 7). Hierop gewezen, verklaarde u plots dat u aan uw familie zou vragen naar dergelijke foto's en dat u ze al zou meegebracht hebben als u eerder geweten had dat ze nodig waren (CGVS, p. 7), wat in tegenspraak is met uw eerdere verklaring dat u geen foto's met uw familie nam. Toen u later tijdens het onderhoud gevraagd werd naar foto's van uw vrouw en kinderen, toonde u na lang scrollen op uw mobiele telefoon een foto van uzelf met uw jongste dochter Sa. die genomen zou zijn in uw woning in de provincie Kunduz (CGVS, p. 21). Dit is hoogst opmerkelijk gezien uw dochter Sa., die nu ongeveer zes jaar is en nog steeds in Gultepa zou verblijven, volgens uw verklaringen geboren is na uw laatste vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 13, 14). Dat u een foto hebt van uzelf met Sa. als kleuter tast dan ook de geloofwaardigheid aan van uw bewering in 2013 Afghanistan verlaten te hebben. Het CGVS merkt voorts op dat u tijdens het scrollen uw mobiele telefoon steeds lager dan de tafel en buiten het gezichtsveld van de protection officer hield (CGVS, p. 21). Toen u gevraagd werd uw telefoon op tafel te leggen, stopte u meteen met scrollen, stak u uw telefoon weg en zei u dat u geen foto's meer had en dat u ze per e-mail zou verzenden als u er toch nog zou vinden (CGVS, p. 21). Uw gedrag doet vermoeden dat u op uw telefoon foto's heeft die u liever verborgen houdt voor het CGVS. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u na het persoonlijk onderhoud geen bijkomende foto's bezorgd heeft aan het CGVS. Het CGVS acht het echter niet aannemelijk dat u slechts over drie foto's van uzelf in Afghanistan zou beschikken, met name de twee selfies en de ene foto met uw dochter Sa.. Het gebrek aan bijkomende foto's, het verbergen van foto's op uw telefoon tijdens het onderhoud, (...), doet vermoeden dat u een verblijf van uzelf en/of uw familie op een andere plaats, hetzij elders in Afghanistan, hetzij in het buitenland, poogt te verhullen (CGVS, p. 21). Dat u geen enkel document neerlegde ter ondersteuning van uw beweerde vertrek uit Otmanzi en Afghanistan in 2013, uw daaropvolgende reis naar Europa en uw jarenlange verblijf in Engeland versterkt dit vermoeden nog."

In zoverre verzoeker argumenteert in het verzoekschrift dat mensen "in zijn traditie" geen foto's trekken met hun gezin en dat hij met betrekking tot zijn gezin niets te verbergen heeft, beperkt hij zich tot het louter poneren van een blote bewering, het minimaliseren en tegenspreken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven.

Zo verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf een schatting heeft gemaakt van de leeftijd van het Sa. op de foto en een vijfjarig kind in Afghanistan er niet uitziet zoals een vijfjarig kind in België, merkt de Raad op dat deze, overigens blote, bewering geenszins kan verklaren hoe verzoeker kan zijn afgebeeld met zijn jongste dochter Sa. in zijn woning in de provincie Kunduz nu hij aangeeft dat zijn jongste dochter is geboren na zijn laatste vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 6, p. 13-14). De vaststelling dat verzoeker samen met Sa. op de foto staat, tast dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid aan van zijn verklaringen als zou hij Afghanistan en zijn gezin in 2013 hebben verlaten. Bovendien laat verzoeker ook tot op heden na om enig document voor te leggen ter ondersteuning van zijn beweerde vertrek uit Otmanzi en Afghanistan in 2013 en zijn daaropvolgende reis naar Europa en jarenlange verblijf in Engeland

Nog daargelaten de vaststelling dat de bij het verzoekschrift gevoegde privéfoto's ter staving van zijn verblijf in Otmanzi na zijn voorgehouden deportatie vanuit Noorwegen naar Afghanistan fotokopieën zijn (verzoekschrift, stuk 3), bieden deze alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de aanwezigheid van verzoeker in Otmanzi na zijn voorgehouden deportatie naar Afghanistan.

2.3.2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat wat betreft het lidmaatschap van Hezb-e-Islami van zijn overleden vader moet worden opgemerkt dat verzoeker, noch zijn familie problemen heeft gehad met de huidige regering omwille van dit lidmaatschap, dat zijn vader nooit een belangrijke functie had en verzoeker nooit aangesloten was bij een politieke partij. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat bijdraagt aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, laat hij na *in concreto* aan te tonen wat dit profiel precies inhoudt, evenals waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal volgens hem geen rekening zou hebben gehouden met dit bewuste profiel.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (hierna: *UNHCR Eligibility Guidelines*), het rapport "*EASO Country of Origin Information*

Report: Afghanistan. Security Situation van december 2017, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 (hierna: EASO Guidance Note) in rekening genomen. Uit deze rapporten komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met *“high profile”*-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“colletaral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Nergens in deze rapporten wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Er wordt benadrukt dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de Taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde *“improvised explosive devices”* (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad, voornamelijk in de eerste helft van 2018, getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter

niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit diverse rapporten, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie heeft voornamelijk betrekking op de veiligheidssituatie in de Kabul en Herat en dus niet de stad Jalalabad. Bovendien ligt deze informatie in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan."

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde man bent (verklaring DVZ, punt 32). U hebt werkervaring in diverse domeinen, zo werkte u in Afghanistan in de winkel van uw vader (CGVS, p. 11). In Noorwegen werkte u als kok in een restaurant en als poetsman, o.a. in een school (CGVS, p. 5). In Engeland werkte u in een supermarkt. U was voldoende initiatiefrijk om zelf deze jobs te vinden (CGVS, p. 5, 10). U bent voorts meertalig, naast uw moedertaal Pashtou spreekt u ook Dari, Engels en Noors (CGVS, p. 10), wat een aanzienlijke meerwaarde is bij de zoektocht naar een job. U leerde deze laatste talen al doende in Engeland en Noorwegen (CGVS, p. 10), wat wijst op een aanzienlijke graad van zelfredzaamheid en intelligentie. Verder blijkt dat u over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad. Zo verklaarde u bij de DVZ dat twee van uw zussen in Jalalabad wonen en één zus in Kabul woont (verklaring DVZ, punt 17). Uw zussen zijn getrouwd met rijke personen, onder wie uw neef, die huizen en eigendommen hebben in Jalalabad en Kabul, zo zei u tijdens het onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 12). Aan uw latere bewering tijdens het onderhoud dat uw zussen vroeger in Jalalabad en Kabul woonden maar intussen in Kunduz wonen kan geen geloof gehecht worden, gezien u uw verklaringen herhaaldelijk aanpaste in functie van het onderhoud (CGVS, p. 12, 15). U beweert dat uw schoonbroers u niet zouden helpen in het geval u zich zou vestigen in de stad, maar uw verklaringen overtuigen niet (CGVS, p. 20). Dat ze u nooit geld zullen geven om een huis te kopen doet niet ter zake, dit is immers niet vereist om uw leven op te bouwen (CGVS, p. 20). Gevraagd of uw schoonbroers u zouden kunnen helpen door u bijvoorbeeld een goede job te helpen vinden of tijdelijk onderdak te geven, antwoordde u ontkennend, waarbij u zich baseert op de vaststelling dat ze u geen geld gaven voor uw reis (CGVS, p. 20). Er kan echter wel verwacht worden dat uw schoonbroers, die bovendien tot

dezelfde familie of minstens dezelfde stam als u behoren, bereid zouden zijn u enige ondersteuning te verlenen, zij het niet noodzakelijk in de vorm van geld.

U slaagde er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. U verklaarde dat het heel moeilijk is om een leven op te bouwen in de stad als je er niemand kent en geen financiële middelen hebt, maar dat u er wel zou kunnen wonen als de financiële middelen had (CGVS, p. 19). Uit bovenstaande opmerkingen blijkt echter dat u wel degelijk mensen kent in Jalalabad. Bovendien is het CGVS van oordeel dat u op basis van eerdere werkervaring, vaardigheden en talenkennis in staat bent te werken en in uw levensonderhoud te voorzien in Jalalabad. Uw bewering dat de salarissen onvoldoende zijn om voor het hele gezin te zorgen voldoet niet. Hierover dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote en kinderen u niet noodzakelijk (meteen) zouden moeten vervoegen in Jalalabad, zeker gezien u sinds 2004 tot op heden met uitzondering van enkele maanden steeds in een ander land dan uw gezin zou verbleven hebben. Daarnaast stelt het CGVS vast dat de winkel van uw vader na zijn overlijden nog steeds in handen van uw familie is en dat uw broer, die bij uw moeder en uw gezin woont, in deze winkel werkt en zo ook in het levensonderhoud van uw gezin voorziet (CGVS, p. 12, 20). Tenslotte dient opgemerkt te worden dat op basis van de eerdere opmerkingen met betrekking tot de foto's die u wel en net niet neerlegde een vermoeden ontstaat dat uw gezin niet in Otmanzi verblijft of verbleef.

Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich herhaaldelijk in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban en de overheid u om het even waar in Afghanistan zouden kunnen vinden en u niet zouden sparen in Jalalabad (CGVS, p. 19, 20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban en de overheid gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Waar verzoeker erop wijst dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen. *In casu* haakt verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan. Zo beperkt hij zich tot het algemeen verwijzen naar zijn 'profiel' zonder dit op enige wijze te concretiseren. Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "Elgafaji", waar het Hof van Justitie oordeelde dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoering werd gehoord.

Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het

nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER